

ΛΕΦΤΑ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ F-16: Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ

Αν κάτι έχει μείνει να μας κάνει παρέα από την μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους τα τελευταία χρόνια, είναι η μετατροπή του Αιγαίου σε σημείο αναφοράς οποιασδήποτε συζήτησης για το θέμα. Πάνε εκείνες οι εποχές που το ζήτημα ήταν ο Έβρος και οι φράχτες του. Ιδιαίτερα αφότου η σύντομη παράσταση που έφτιαξε η αριστερή μας κυβέρνηση το 2015 στην Ειδομένη έλαβε τέλος, στην γλώσσα του «προσφυγικού», η Μυτιλήνη, η Κως, η Σάμος, η Χίος, η Λέρος και άλλα μικρότερα νησιά, κατέχουν πλέον κεντρική θέση. Όπως έχουμε ξαναπεί η επιλογή να γίνει το επίκεντρο της διαχείρισης της μετανάστευσης το Αιγαίο, είχε πολλαπλά ανομολόγητα οφέλη για το ελληνικό κράτος.

Το Αιγαίο στο επίκεντρο

Μετατρέποντας το Αιγαίο σε κύριο μεταναστευτικό δρόμο, το ελληνικό κράτος αποκτά μία ακόμη δικαιολογία έτσι ώστε να παρεμβαίνει με το ναυτικό και το λιμενικό του, στρατιωτικοποιώντας προς όφελος του ακόμη περισσότερο την περιοχή. Ιδιαίτερα κοντά στα προαναφερθέντα νησιά, η στρατηγική του ελληνικού κράτους το τελευταίο διάστημα επιδιώκει να δημιουργήσει αυτό που στην διπλωματική γλώσσα ονομάζεται «τετελεσμένο γεγονός»: βλέπε την μονομερή στρατιωτικοποίηση μιας περιοχής που θεωρούνταν αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη και η οποία σχηματίζει ένα τόξο γύρω από τα τουρκικά παράλια. Επιπλέον οι γενναιόδωρες χρηματοδοτήσεις της ΕΕ, αποτέλεσαν μία άνευ προηγουμένου ευκαιρία εν καιρώ κρίσης, για εισαγωγή πόρων στις περιοχές αυτές αλλά και για την συγκαλυμμένη ενίσχυση του ελληνικού στρατού με το πρόγραμμα των περιπολιών για την πάταξη της παράνομης διακίνησης ανθρώπων και την δημιουργία κέντρων κράτησης. Τελικά το μεταναστευτικό και η διαχείρισή του αποτελεί έναν έμμεσο αλλά σαφή τρόπο με τον οποίο το ελληνικό κράτος μιλάει, παρεμβαίνει, συμμετέχει στις διακρατικές συγκρούσεις στην Μέση Ανατολή και την Ασία.

Η στρατηγική αυτή του ελληνικού κράτους δεν έχει περάσει απαρατήρητη από τους κάθε λογής προύχοντες, αφεντικά, μαγαζάτορες, ξενοδόχους, ιδιοκτήτες των εν λόγω νησιών. Αυτοί γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλον την πάγια σημασία των νησιών στην ελληνική εξωτερική πολιτική καθώς και το ανανεωμένο ενδιαφέρον που προκάλεσε η διαχείριση του μεταναστευτικού. Είχαμε αναφερθεί προ μηνών στο ζήτημα.¹ Όλος αυτός ο εσμός καθαρμάτων κίνησε γη και ουρανό όλο το προηγούμενο διάστημα, έτσι ώστε να λάβει την μερίδα του λέοντος από τις ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις. Κινητοποίησε τους ρατσιστές κατοίκους αλλά και τους ντόπιους ναζιστές, διεκδικώντας -και καλά- την «αποσυμφόρηση» των νησιών. Όπως έγινε πολύ σύντομα φανερό, τα αποβράσματα τα οποία επιτίθονταν σε μετανάστες, είχαν τελικά άλλους σκοπούς από την «φυλετική» εκκαθάριση. Ο ένας ήταν η επαναφορά της απαλλαγής από το ΦΠΑ για τα νησιά, πράγμα το οποίο τελικώς πέτυχαν τον προηγούμενο Δεκέμβριο, ο δεύτερος ήταν η απομάκρυνση των ΜΚΟ από την διαχείριση των χρηματοδοτήσεων έτσι ώστε οι κατά τόπους δήμοι

να γίνουν οι κύριοι αποδέκτες του ευρωπαϊκού χρήματος. Τα πράγματα βέβαια δεν ήταν και δεν είναι τόσο απλά για τους νησιώτες. Πριν περάσουμε στα προβλήματα των ελλήνων ρατσιστών, καλό είναι να θυμηθούμε δυο τρία πράγματα για το πώς φτάσαμε στην σημερινή κατάσταση.

Το τελευταίο μαζικό κύμα μετανάστευσης μετά το 2010 τροφοδοτήθηκε -εκτός των άλλων- από την εντεινόμενη διάλυση της Μέσης Ανατολής και της Ασίας, καθώς και αυτών που ακολούθησαν το τέλος της «Αραβικής Άνοιξης»: στην καλύτερη των περιπτώσεων η καταστολή και οι διώξεις, στην χειρότερη των περιπτώσεων ο γενικευμένος πόλεμος. Εκτός από την διάλυση και τριχοτόμηση του Ιράκ ήρθε να προστεθεί από το 2011 και μετά η διάλυση και του συριακού κράτους, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο κύμα φυγής κυρίως προς την Τουρκία, τον Λίβανο και την Ιορδανία. Μέχρι τα μέσα του 2014 στην Τουρκία, κυρίως στα νοτιοανατολικά, αλλά και στις μεγάλες πόλεις είχαν μεταναστεύσει σχεδόν τρία εκατομμύρια Σύριοι.

Αναμφίβολα ένας τόσο μεγάλος μεταναστευτικός πληθυσμός αποτελούσε και αποτελεί ένα ζήτημα εσωτερικής αστάθειας αλλά και μία διαπραγματευτική ευκαιρία για το τουρκικό κράτος και ο τρόπος διαχείρισής του ένα ακόμα στοιχείο της συνολικής στρατηγικής του στους διακρατικούς ανταγωνισμούς στα νοτιοανατολικά του σύνορα. Προς τα τέλη του 2014, όταν το κύμα σύρων μεταναστών προς την Τουρκία κορυφωνόταν, η ΕΕ είχε αρχίσει να προσφέρει μία μικρή χρηματοδότηση για την διαχείριση των μεταναστών. Να σημειώσουμε ότι οι

και οι ελληνοκύπριοι γνώριζαν από πρώτο χέρι την κατάσταση, αφού πλάι στον Αβραμόπουλο που διορίστηκε επίτροπος μετανάστευσης της ΕΕ, βρισκόταν και ο ελληνοκύπριος Χ. Στυλιανίδης ο οποίος ήταν επίτροπος ανθρωπιστικών κρίσεων. Και οι δύο ανέλαβαν τα καθήκοντά τους -όπως τυχαίως- ακριβώς την περίοδο αυτή, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο ότι οι έλληνες και οι ελληνοκύπριοι είχαν κατανοήσει από τότε την σημασία που θα έχει το μεταναστευτικό για την εξωτερική πολιτική τους.²

Από τις αρχές του 2015 μέχρι και τον Μάρτιο του 2016 το τουρκικό κράτος πίεζε την ΕΕ -και βασικά τους Γερμανούς- για μία γενναιόδωρη χρηματοδότηση για τους Σύρους πρόσφυγες. Καθώς η διάλυση της Συρίας συνεχιζόταν αμείωτη και οι διακρατικοί ανταγωνισμοί οξύνονταν στα νοτιοανατολικά σύνορα του, το τουρκικό κράτος δεν ήταν διατεθειμένο να κουβαλάει στην πλάτη του και την διαχείριση ενός τόσο μεγάλου μεταναστευτικού πληθυσμού στην επικράτειά του. Την ίδια στιγμή το ελληνικό αριστερό κράτος έστηνε την χολυγουντιανή παράσταση του «προσφυγικού δράματος» επιδιώκοντας να πάρει και αυτό ό,τι περισσότερο μπορούσε. Η παράσταση έλαβε τέλος τον Μάρτιο του 2016 με την περίφημη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που προέβλεπε την σταδιακή καταβολή τριών δις ευρώ από την ΕΕ στην Τουρκία για την διαχείριση των μεταναστών. Εντωμεταξύ κάτι λιγότερο από ένα εκατομμύριο μετανάστες είχαν εισέλθει στον «ευρωπαϊκό παράδεισο». Ένα από τα μεγάλα προβλήματα και για τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές εκατέρωθεν του Αιγαίου ήταν ότι οι όροι της συμφωνίας προέβλεπαν όχι την άμεση χρηματοδότηση

Ο ελληνοκύπριος επίτροπος αρμόδιος για την ανθρωπιστική βοήθεια και την διαχείριση κρίσεων Χρήστος Στυλιανίδης με τον τούρκο υπουργό ευρωπαϊκών υποθέσεων Ομέρ Τσελίκ. Τόσο ο Στυλιανίδης όσο και ο Αβραμόπουλος -επίτροπος μετανάστευσης- τοποθετήθηκαν προφανώς κατόπιν προσπάθειας των ελλήνων και ελληνοκυπρίων μετά τα μέσα του 2014. Προφανώς οι εξελίξεις στην Μέση Ανατολή και το τι θα προκαλούσαν, δεν ήταν καθόλου άγνωστες στο ελληνικό υπουργείο εξωτερικών.

Τον περασμένο Μάιο ένας ακόμη ρατσιστής δήμαρχος, ο δήμαρχος Δέλτα (λίγο έξω από την Θεσσαλονίκη) ονόματι Μίμης Φωτόπουλος, διερρήγγυε τα ιμάτιά του για να κλείσει το στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών στα Διαβατά. Όταν ο Μουζάλας του είπε ότι δεν πρόκειται να γίνει κάτι τέτοιο, αυτός απάντησε ειρωνικά «σας ευχαριστούμε πολύ κύριε υπουργέ». Ο Μουζάλας ανταπάντησε: «σίγουρα με ευχαριστούν τα 17(sic) μίνι μάρκετ που άνοιξαν στην περιοχή». Δεν γνωρίζουμε αν είχε συνέχεια η συζήτηση...

αλλά την παροχή βοήθειας μέσω ντόπιων και διεθνών ΜΚΟ. Για τους τούρκους δεν γνωρίζουμε, αλλά οι Έλληνες και ιδιαίτερα οι νησιώτες δεν συμβιάστηκαν ποτέ με αυτήν την ιδέα.

Οι δήμαρχοι απαιτούν

Εδώ που τα λέμε δεν ήταν μόνο οι ΜΚΟ το πρόβλημα. Σύμφωνα με δημοσίευμα της Καθημερινής στα μέσα του περασμένου Ιανουαρίου, το ελληνικό κράτος είχε να λαμβάνει τακτική χρηματοδότηση για το μεταναστευτικό για την περίοδο 2014-2020 γύρω στα 500 εκατομμύρια ευρώ, από τα οποία όμως είχαν εκταμιευθεί ως τότε μόνο το 15%. Σύμφωνα με στελέχη των υπουργείων τα χρήματα αυτά απαιτούν χρόνο και γραφειοκρατία και δεν εκταμιεύονται εύκολα. Αντιθέτως, η έκτακτη χρηματοδότηση για την περίοδο 2015-2016 ύψους 350 εκατομμυρίων εκταμιεύτηκε κατά το ήμισυ τάχιστα αλλά δυστυχώς τα υπόλοιπα μισά πήγαν σε ΜΚΟ. Στα 175 μύρια που πήρανε οι ΜΚΟ προστίθενται και άλλα 200 που δίνει το ταμείο «ανθρωπιστικής βοήθειας» του επιτρόπου Στυλιανίδη. Το σύνολο λοιπόν 375 εκατομμύρια ευρώ στις ΜΚΟ.³ Δεν ήταν τυχαία η στιγμή που η Καθημερινή ξεφούρνιζε νούμερα. Τρεις μέρες αργότερα ο επίτροπος Αβραμόπουλος συνοδευόμενος από δύο ευρωπαίους αξιωματούχους αρμόδιους για την χρηματοδότηση επισκέφτηκε το νησί του σκοτόψυχου νομπελίστα, γνωστού και ως Λέσβος. Η επίσκεψη σύμφωνα με την Καθημερινή ήταν ιδιαίτερα σημαντική καθώς εκτός από την «δραματική» κατάσταση στο στρατόπεδο της Μόριας, ο Αβραμόπουλος με τους αξιωματούχους είχαν να αντιμετωπίσουν και την «κοινή γραμμή» των δημάρχων πέντε νησιών του Αιγαίου για την «αποσυμφόρηση» των νησιών και την «δίκαιη κατανομή των βαρών του μεταναστευτικού». Διάβαζε δηλαδή «δώστε παραπάνω λεφτά σε μας και όχι στους άλλους». Οι δήμαρχοι μάλιστα μετά από αυτή την πρώτη επαφή ταξίδεψαν στις Βρυξέλλες για να επαναλάβουν τις θέσεις τους.⁴

Το πρόβλημα ήταν από την μία ο τρόπος για την εκταμίευση των χρημάτων και από την άλλη η αλλαγή στην νομή της πίτας των χρηματοδοτήσεων. Τόσο ο επίτροπος Αβραμόπουλος όσο και ο υπουργός Μουζάλας τόνιζαν ότι στο βαθμό που η κατάσταση στο μεταναστευτικό κατά κάποιο τρόπο είχε ομαλοποιηθεί, την διαχείριση των μεταναστών και των στρατοπέδων που φτιάχτηκαν, έπρεπε να ανα-

λάβει σταδιακά η τοπική αυτοδιοίκηση σε συνεργασία με το κράτος: δηλαδή τους μπάτσους, τον στρατό και το ΚΕΕΛΠΝΟ.⁵ Ούτως ή άλλως από το καλοκαίρι του 2017 και μετά ο μεγάλος όγκος χρηματοδότησης για τις ΜΚΟ από την ΕΕ, τέλειωνε.

Όπως θα δούμε αναλυτικότερα παρακάτω οι μπάτσοι, ο στρατός, το λιμενικό, δουλεύοντας μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας αποτέλεσαν και αποτελούν το καθοριστικό στοιχείο της ελληνικής μεταναστευτικής πολιτικής. Το ζήτημα λοιπόν ήταν για το ελληνικό κράτος να βρεθεί μία κοινή συνισταμένη ανάμεσα στα διάφορα αλληλοσυγκρούμενα τοπικά, περιφερειακά και κεντρικά συμφέροντα. Οι νησιώτες όπως είπαμε απαιτούν την μερίδα του λέοντος. Για αυτόν τον σκοπό έφτιαξαν το «κοινό μέτωπο» των νησιωτών δημάρχων, συνέχισαν να κινητοποιούν τους ρατσιστές κατοίκους και τους ντόπιους ναζί. Στην Χίο τον περασμένο Απρίλιο είχαμε μπαράζ από ρατσιστικά συλλαλητήρια, επιθέσεις σε μετανάστες, ενώ στο προσκήνιο βρισκόταν συνεχώς η απομάκρυνση των ξένων ΜΚΟ.⁶

Οι δήμαρχοι κοντά στα στρατόπεδα στην ενδοχώρα απαιτούν και αυτοί περισσότερα και δεν βλέπουν με καλό μάτι τις πρωτοβουλίες των νησιωτών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο Δήμαρχος Αθηναίων. Με δηλώσεις του τον περασμένο Απρίλιο τόνιζε την ανάγκη για αναλογική κατανομή των προσφύγων ανά την επικράτεια, ενώ κατηγορήσε τους υπόλοιπους δημάρχους που εκπροσωπούνται από την ΚΕΔΕ για έλλειψη βούλησης για συνεννόηση.⁷

Από την άλλη πλευρά οι ΜΚΟ, ιδιαίτερα οι διεθνείς, δέχονταν και δέχονται τα συντονισμένα πυρά όλων, ιδιαίτερα από τότε που τα λεφτά άρχισαν ολόένα και να στερεύουν. Όμως η αντίθεση απέναντι στις διεθνείς ΜΚΟ υπερβαίνει το γεγονός ότι απορροφούν χρηματοδοτήσεις που θα μπορούσαν να διαχειριστούν οι «τοπικές κοινωνίες». Όπως έχουμε επισημάνει στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού, οι διεθνείς ΜΚΟ εξυπηρετούν -σε τελική ανάλυση- τα συμφέροντα των κρατών από τα οποία προέρχονται. Παρέχουν άμεση πληροφόρηση μέσα από τις εκθέσεις τους, ελέγχουν το πώς γίνεται η διαχείριση των χρηματοδοτήσεων, λειτουργούν εκτός των συγκεκριμένων προτεραιοτήτων των νησιωτών. Είναι εύλογο λοιπόν οι «τοπικές κοινωνίες» να θέλουν να τις ξεφορτωθούν.

Οι ΜΚΟ βέβαια, ντόπιες και διεθνείς, δεν κάθονταν με σταυρωμένα τα χέρια. Με σειρά άρθρων, δημοσιευμάτων και εκθέσεων προσπαθούσαν να πείσουν για την αναγκαιότητα της ύπαρξής τους στην διαχείριση των μεταναστών. Αντιλαμβανόμενες ότι τα λεφτά είχαν αρχίσει να στερεύουν, άρχισαν εκ νέου να μιλούν για τις τραγικές συνθήκες στα hotspots, για το γεγονός ότι δεν υπάρχει κανένας σχεδιασμός για το τι θα ακολουθήσει μετά την αποχώρησή τους, για το πόσο πολλά έχουν προσφέρει στους πρόσφυγες και άλλα τέτοια ωραία. Επιπλέον τυπική αντίδραση των ΜΚΟ, ήταν η αναφορά που κατέθεσε στο ευρωκοινοβούλιο τον περασμένο Μάρτιο η ΜΚΟ "Solidarity Now", η οποία ανέφερε ότι οι μόνοι κερδισμένοι από τις μέχρι τώρα χρηματοδοτήσεις ήταν οι εργολάβοι, οι μεγάλες εταιρίες, ενώ η σίτιση των μεταναστών ανατίθονταν συχνά απευθείας χωρίς κανέναν διαγωνισμό.⁸

Αλλά οι αποφάσεις είχαν ήδη παρθεί και ο σκοπός τους ήταν να λύσουν τις αντιθέσεις που περιγράψαμε μόλις. Ήδη από τις αρχές του χρόνου ξεκίνησαν δύο παράλληλα προγράμματα για την διαχείριση των μεταναστών. Το ένα αφορά την μερική «αποσυμφόρηση» των στρατοπέδων μέσω της μετεγκατάστασής τους σε διαμερίσματα για ένα χρονικό διάστημα, πάντα εννοείται με λεφτά της ΕΕ. Το άλλο προσφέρει προπληρωμένες κάρτες αξίας τετρακοσίων ευρώ ανά οικογένεια και εκατόν πενήντα ευρώ ανά άτομο, με παράλληλη διακοπή της σίτισης στα στρατόπεδα και τις ΜΚΟ.⁹ Το μέτρο δοκιμάστηκε στην γειτονική Τουρκία με ιδιαίτερη επιτυχία και σύμφωνα με τον ανθρωπιστικό επίτροπο Στυλιανίδη:

Τα χρήματα αυτά διοχετεύονται στην τοπική οικονομία, επωφελούνται οι πάροχοι υπηρεσιών και οι μικροεπιχειρήσεις¹⁰

Εκτός βέβαια από την ωφέλεια στην τοπική οικονομία, η μορφή παροχών μέσω καρτών είναι ένα μπόνους και για τις ελληνικές τράπεζες, οι οποίες επί της ουσίας έχουν στα χέρια τους το ευρωπαϊκό χρήμα.

Αν και αυτές οι εξελίξεις μοιάζουν να είναι ευνοϊκές για τους μετανάστες, στην πραγματικότητα είναι ο μοναδικός τρόπος να επιλυθούν τα προβλήματα και οι αντιθέσεις που έχουν ανακύψει τους τελευταίους μήνες. Από την μία είναι ο μοναδικός τρόπος να ξεπαγώσουν τα λεφτά από τις τακτικές

χρηματοδοτήσεις. Από την άλλη αυτός ο τρόπος χρηματοδότησης αποτελεί μία αναλογικότερη μορρασία, μία κοινωνική διάχυση της χρηματοδότησης με τον τρόπο με τον οποίο τον εννοούσε ο επίτροπος Στυλιανίδης που αναφέραμε παραπάνω.

Έτσι η διαχείριση των μεταναστών κοινωνικοποιείται εκ νέου. Το κάθε μικρομάγαζο και ο κάθε μικροϊδιοκτήτης μπορεί να έχει το μερίδιό του από την μπίτζνα της διαχείρισης των μεταναστών. Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου πρωτοφανές και το έχουμε επισημάνει εδώ και καιρό.¹¹ Πέρα από τους τοίχους των στρατοπέδων συγκέντρωσης, φτιάχνεται εδώ και καιρό ένα πλέγμα κοινωνικών σχέσεων που μετατρέπει την ελληνική κοινωνία σε ένα διάχυτο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Οι ρατσιστές μικροϊδιοκτήτες που θα τσεπώσουν εμμέσως τα λεφτά της ΕΕ από τις προπληρωμένες κάρτες των μεταναστών και από τα διαμερίσματα και ξενοδοχεία που θα νοικιαστούν μετατρέπονται σε μικρά παραρτήματα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Η κοινωνική διάχυση του χρήματος είναι και κοινωνική διάχυση των σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Οι αφανείς πρωταγωνιστές

Μέσα στο κατακαλόκαιρο ένα δημοσίευμα της Εφημερίδας των Συντακτών ήρθε να μας πληροφορήσει για τον «άγνωστο άθλο» του προσφυγικού ζητήματος.¹² Ποιος ήταν αυτός ο άθλος; Μα, αυτός που ήδη γνωρίζαμε. Το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη και το υπουργείο Άμυνας, έλεγε γεμάτη νόημα η συριζοφυλλάδα, ήταν ο σκληρός πυρήνας του κράτους για την λύση του προσφυγικού. Αυτοί διατηρήσαν την τάξη στα νησιά και την ενδοχώρα, αυτοί «αποσυμφορήσανε» τα νησιά σε χρόνο dt, η τεχνική υπηρεσία της αστυνομίας και του στρατού χτίσανε σε λιγότερο από ένα μήνα τα hotspots. Την σίτιση, καθαριότητα και γενική υποστήριξη την ανέλαβε ο στρατός που τώρα είναι σε διαδικασία κατασκευής των ΠΡΟΚΕΚΑ, τουτέστιν φυλακές για τους «παραβατικούς» μετανάστες και για όσους δεν πήραν άσυλο. Είπε κανείς ότι η προσφυγική κρίση μάς βρήκε απροετοίμαστους;

Το γεγονός ότι οι μπάτσοι και ο στρατός είναι ο βασικός πυλώνας της μεταναστευτικής πολιτικής προκύπτει και από την κατανομή των κονδυλίων της ΕΕ στα διάφορα υπουργεία:

Από τα συνολικά 177,88 εκατομμύρια που έχουν εγκριθεί (από τα έκτακτα κονδύλια) απευθείας για το ελληνικό κράτος, τα 82,7 εκατομμύρια έχει πάρει το υπουργείο Άμυνας, 8,61 εκατομμύρια η υπηρεσία πρώτης υποδοχής (είναι υπεύθυνη για τα hotspots), 20,7 εκατομμύρια ευρώ το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής, 27,48 εκατομμύρια ευρώ το υπουργείο Υγείας, 12,76 εκατομμύρια ευρώ το υπουργείο Μεταφορών και 12,25 η Ελληνική Αστυνομία και το Λιμενικό.¹³

Ο περήφανος ελληνικός στρατός έλαβε σχεδόν τα μισά λεφτά από την απευθείας χρηματοδότηση, ενώ το περιβόητο ΚΕΕΛΠΝΟ, που οσονούπω θα αναλάβει την υγειονομική διαχείριση των μεταναστών, έχει πάρει περισσότερα από όσα το υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής.

Το μέλλον του προσφυγικού

Ας συνοψίσουμε. Το ελληνικό κράτος στην πα-

Εξεγερμένοι μετανάστες στην Μόρια της Μυτιλήνης το περασμένο καλοκαίρι. Εκτός από τα συνεχή πογκρόμ των χρυσαυγίτων και λοιπών ρατσιστών, έχουν να αντιμετωπίσουν και τις συνεχείς επιχειρήσεις των μπάτσων στο εσωτερικό των στρατοπέδων. Στις εφημερίδες –των ευαίσθητων αριστερών συμπεριλαμβανομένων- έχει γίνει πλέον καθεστώς η παρουσίαση των εξεγέρσεων ως «διαμάχες μεταξυ αντιμαχόμενων εθνοτήτων μεταναστών». Πώς το λέγαμε αυτό από παλιά: μπάτσοι-τι βι-χρυσή αυγή...

ρούσα συγκυρία συμβιβάζει τα επιμέρους αντιτιθέμενα συμφέροντα γύρω από την κατανομή των ευρωπαϊκών πόρων για το προσφυγικό κοινωνικοποιώντας την ευρωπαϊκή χρηματοδότηση και αναβαθμίζοντας τον ρόλο των κατά τόπους δήμων. Καταφέρει έτσι αφενός να αποδεσμεύσει χρήματα από τα ευρωπαϊκά ταμεία και ταυτόχρονα κερδίζει κοινωνική νομιμοποίηση για την μεταναστευτική πολιτική του.

Το ελληνικό κράτος επέλεξε εδώ και μία πενταετία να βάλει στο επίκεντρο της μεταναστευτικής πολιτικής του τα ελληνικά νησιά και όχι τον Έβρο. Με αυτό τον τρόπο η εσωτερική πολιτική παρανομοποίησης των μεταναστών συνδέεται άρρηκτα με τις επιδιώξεις στις Ανατολική Μεσόγειο και την συμμετοχή του ελληνικού κράτους στους διακρατικούς ανταγωνισμούς στην Μέση Ανατολή. Από εκεί και έπειτα η εφαρμογή της πολιτικής αυτής βρίσκεται στα χέρια της αστυνομίας, του λιμενικού και του στρατού. Η συμμετοχή μάλιστα του στρατού στην «προσφυγική κρίση» που κατασκεύασε και επίλυσε το ελληνικό κράτος την διετία 2015-2016 ήταν ιδιαίτερα σημαντική.

Από εκεί και έπειτα το μέλλον της μεταναστευτικής πολιτικής παραμένει συνδεδεμένο με τους ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς, τις σχέσεις Τουρκίας-ΕΕ, την εξέλιξη των διακρατικών ανταγωνισμών στην Μέση Ανατολή και αλλού. Μετά την συμφωνία Τουρκίας-ΕΕ το τουρκικό κράτος λαμβάνοντας γενναία ευρωπαϊκή χρηματοδότηση έκλεισε τα σύνορά του. Το μέλλον βέβαια της πολιτικής αυτής εξαρτάται από τις εξελίξεις στους πολύπλοκους ανταγωνισμούς που προαναφέραμε.

Σε κάθε όμως περίπτωση οι έλληνες είναι προετοιμασμένοι: έχουν την πλήρη τεχνογνωσία διαχείρισης των μεταναστών και της μετατροπής τους σε εργατική δύναμη. Η τεχνογνωσία αυτή μάλιστα έχει διεισδύσει στις κοινωνικές σχέσεις, έχει νομιμοποιηθεί, έχει ήδη θρέψει δύο γενιές κανιβάλων. Έχουν την τεχνογνωσία να δημιουργούν μηντιακά

προσφυγικά δράματα, να φτιάχνουν και να γκρεμίζουν κατά το δοκούν στρατόπεδα συγκέντρωσης, να διαχειρίζονται εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες. Και ξέρουν ότι όλα αυτά είναι από τα πολύ σημαντικά όπλα που διαθέτουν.

1. Δες και «Ηλιος, Θάλασσα, Hotspots: Η ελληνική μεταναστευτική πολιτική μετά την συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας» Antifa #54, 12/2016, σελ.22-26 και «Οι νησιώτες δήμαρχοι απαιτούν», Antifa #55, 3/2017, σελ.6.
2. «Ε.Ε.: Δέκα εκατ. ευρώ στη Τουρκία για την αντιμετώπιση του προβλήματος των Σύρων προσφύγων», Καθημερινή, 09/12/2014.
3. «Κομισιόν: Τι ποσά έχει λάβει έως σήμερα η Ελλάδα για το προσφυγικό», Καθημερινή, 11/1/2017 και «18μηνο πηγαίνελα για τα κονδύλια», Τάνια Γεωργοπούλου, Καθημερινή, 15/1/2017.
4. Βλέπε «Οι νησιώτες δήμαρχοι απαιτούν», Antifa #55, 3/2017.
5. Βλέπε «Υπατη Αρμοστεία: Μουζάλας και ΕΕ υπεύθυνοι για τις δομές φιλοξενίας», Εφ.Συν., 26/1/2017.
6. «Ο χρυσαυγίτης Μερμηγκούσης στους συλληφθέντες για την επίθεση στη Χίο», Εφ.Συν., 21/4/2017, «Απειλήσαν μέχρι και τον διοικητή: Ο νέος αστυνομικός διευθυντής Χίου, Αθανάσιος Μπασιούκας, φορούσε πολιτικά και λίγο έλειψε να πέσει θύμα ξυλοδαρμού από χρυσαυγίτες που δεν τον αναγνώρισαν», Εφ.Συν., 21/4/2017.
7. «Ανεκτικό με τους πρόσφυγες δύο στους τρεις αθηναίους» Στέργιος Ζιαμπάκας, Εφ.Συν., 20/4/2017.
8. «Τα γενέθλια μιας κολασμένης συμφωνίας» Ιωάννα Σωτήρχου, Εφ.Συν., 19/3/2017.
9. «Το πρόγραμμα μετεγκατάστασης σε σίτια και οι δομές που θα κλείσουν» Απόστολος Λυκεσάς, Καθημερινή 26/5/2017.
10. «Χρ. Στυλιανίδης: Δεν υπήρχε εναλλακτική επιλογή στη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας» Αθανασόπουλος Άγγελος, Το Βήμα, 30/7/2017.
11. Δες προκήρυξη «Ούτε θέλουμε ούτε μπορούμε να ζούμε σε μια χώρα με στρατόπεδα συγκέντρωσης», Autonomie Antifa, 10/2014.
12. «Ο άγνωστος άθλος. Καθημερινά στα ελληνικά νησιά έφταναν 3000-6000 πρόσφυγες», Νικόλας Ζηργάνος, Εφ.Συν., 5/8/2017.
13. «18μηνο πηγαίνελα για τα κονδύλια», Τάνια Γεωργοπούλου, Καθημερινή, 15/1/2017.